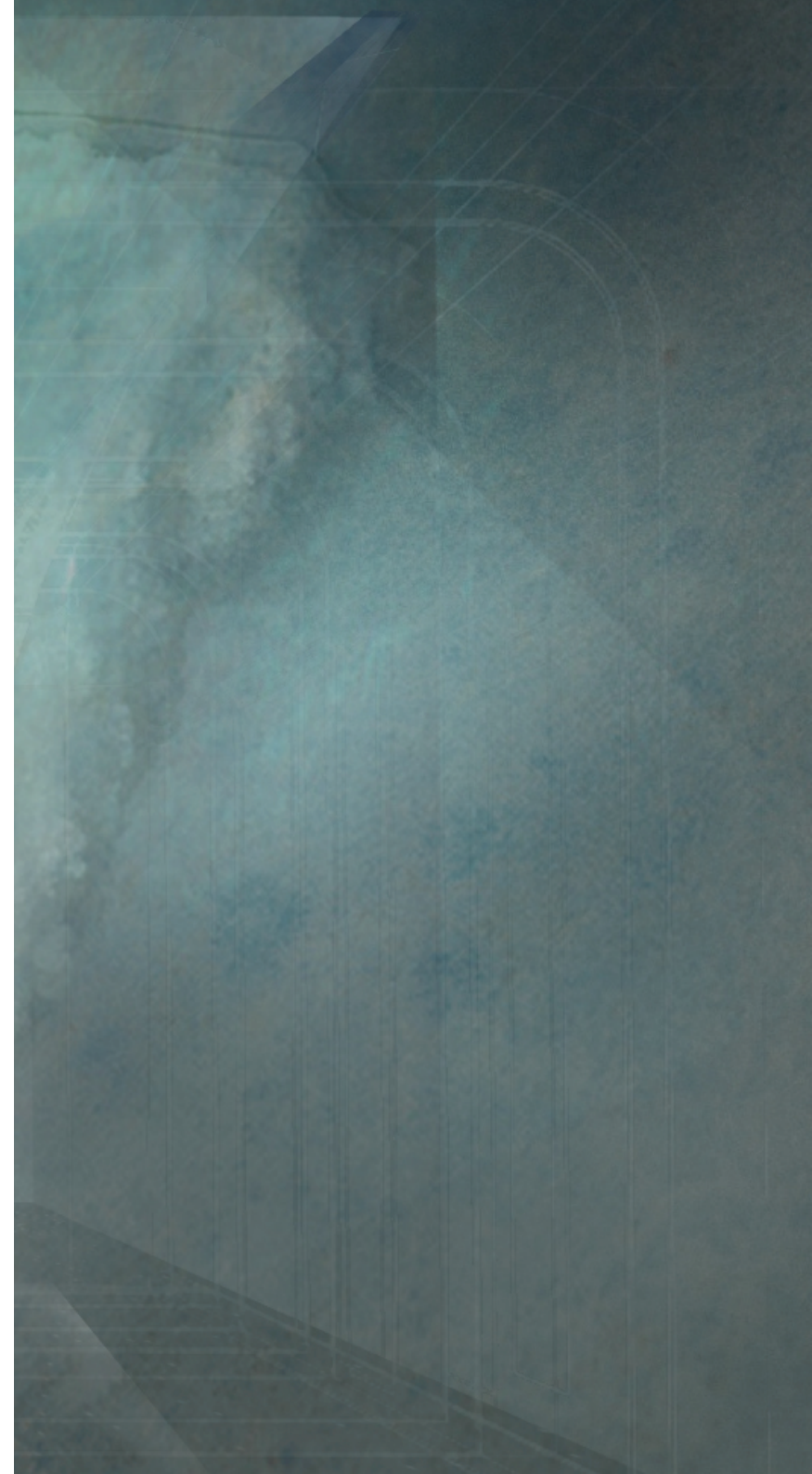
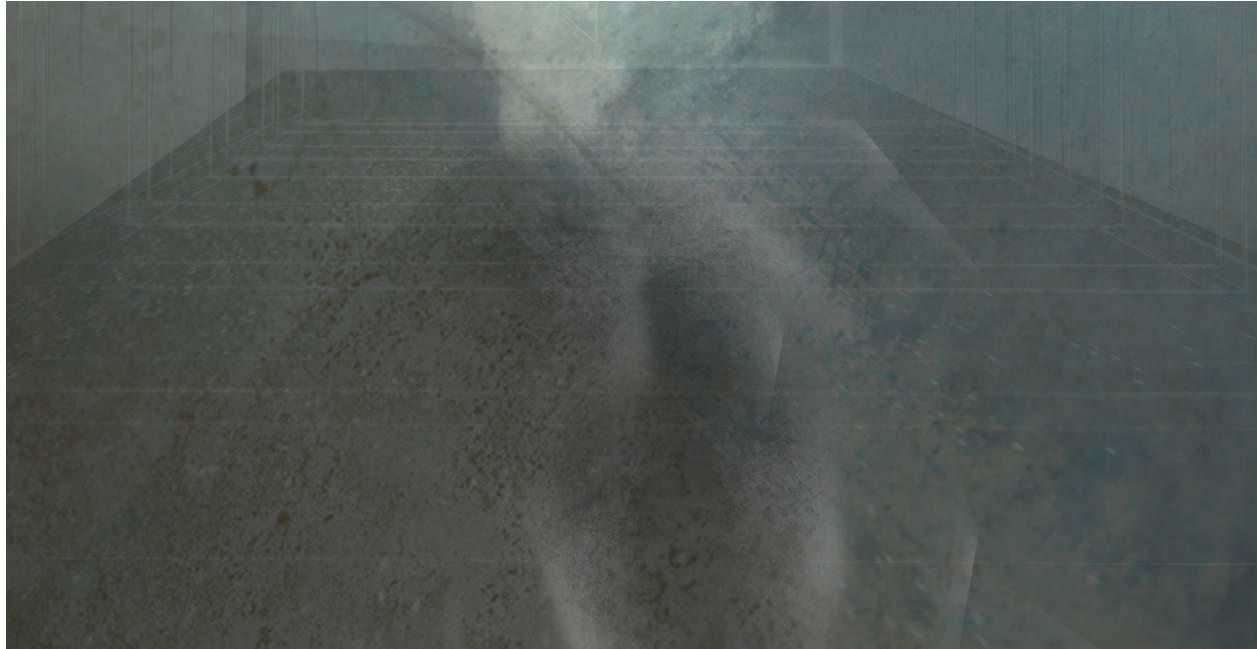

Ono što je najuniverzalnije istovremeno je i najposebnije. Hegel to naziva: konkretnom univerzalnošću. Sinteza onoga što je apsolutno univerzalno, koje se odnosi na sve, sa onim što ima posebno mesto i vreme. Zajedničko imaginarno područje dozvoljava da shvatimo kako je svako delo proizašlo iz određenih psiholoških, socioloških, istorijskih uslova.

Ovim radom imaginaciji vraćamo ulogu zavođenja.

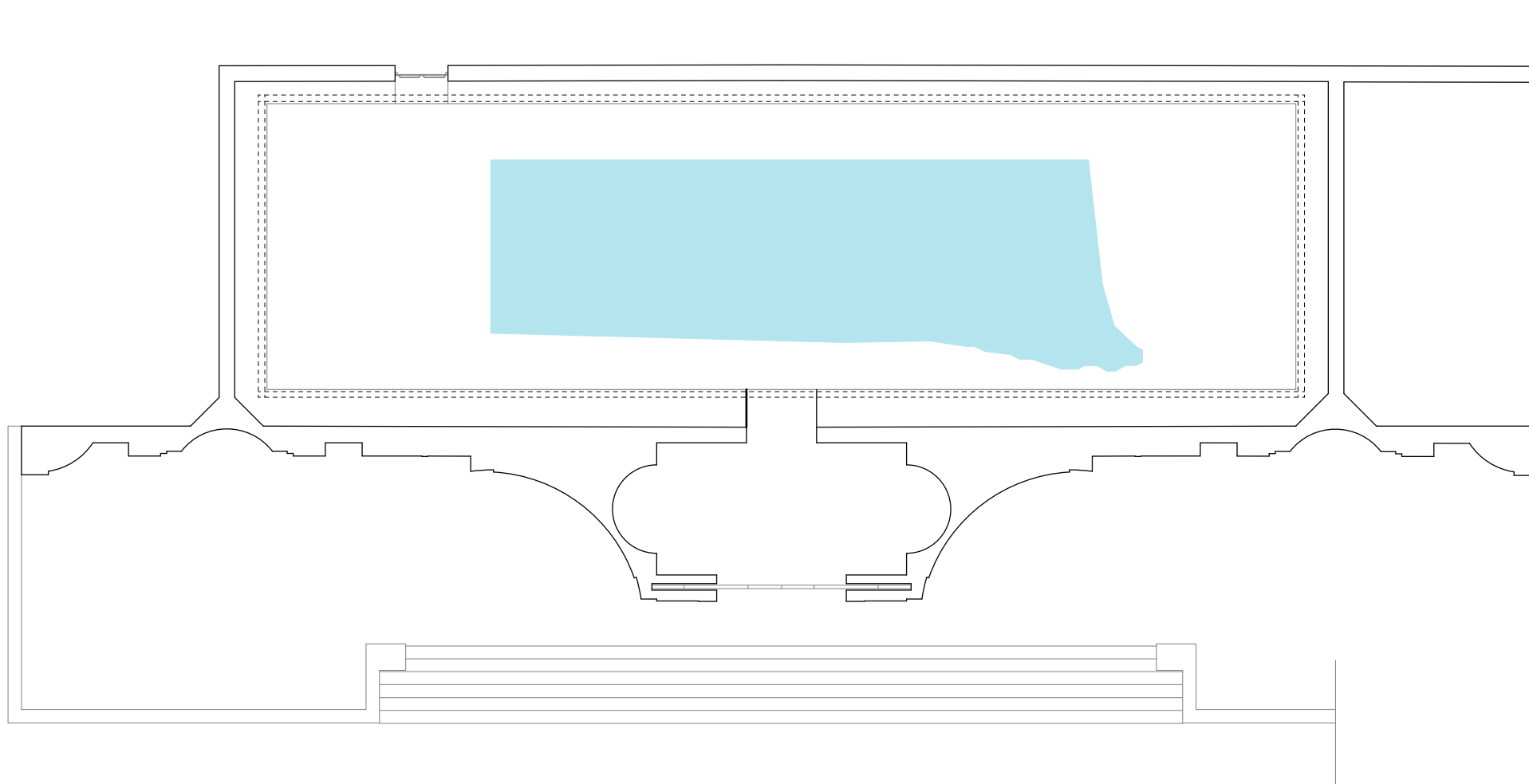

Zamišljati znaci biti odsutan, vinuti se u nov život.

Imaginacija je sposobnost oblikovanja slika, tačnije sposobnost izobličavanja slika koje nam nudi opažanje, a ponajviše je oslobađanje od prvih slika, sposobnost menjanja slika. Sartr u svojoj knjizi 'Imaginaro', govori o slici kao o imaginativnoj svesti, gde ono što zamislimo otkrivamo kao odsutno. Imaginacije nema ako nas prisutna slika ne navodi da mislimo na odsutnu sliku, ako slučajna slika ne izaziva mnoštvo iskrivljenih slika. Imaginaciju povezujemo sa slobodom, tačnije sa negacijom, ništavilom, sa mogućnošću ništenja onog što jeste, što konstituiše ljudsku slobodu – čovek negira stvarnost. Gde je imaginacija utopijski horizont, sfera mogućnosti, a njen smisao je u oslobođenju od pritiska stvarnosti, sposobnost izmeštenja iz stvarnog sveta i bavljenja otvorenim mogućnostima.

Otklon je taj koji našu percepciju tera da od materijalnog pređe u nematerijalno. Počinjemo da stvaramo više od onoga što vidimo. A to 'više od onoga što vidimo' očituje se u kontekstu fizičkog.

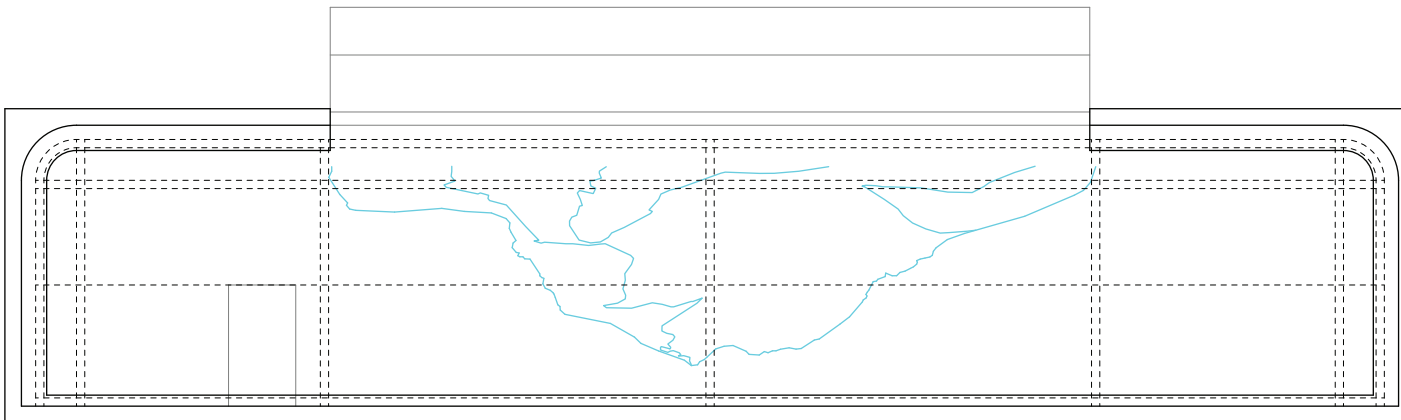
Možemo reći da savremeni prostor nema granice. Savremeni prostor je prinudjen da prihvati tok neodređenih/neograničenih akcija. Savremeni prostor, on nije kontinualan, on se sastoji iz delova, fragmenata, ostataka koji imaju kontinuitet bez da su kontinualni. Tako savremeni prostor postaje pitanje odnosa. Mozemo reci da se bevimo fragmentima, odnosno segmentima, globalne, zajedničke slike , koja postaje subjekt arhitekture.

Realnost u kojoj živimo nije jedina moguća.

Postoje neograničene mogućnosti upotrebe ne samo objekata, formi, nego i samog sveta, jer narativi i scenariji sveta u kojem živimo postaju oblici koje gradeći određenim odnosima materijalizujemo u oblike, situacije ili događaje. Oblik se nastavlja i širi u imaginarnom svetu, gde ga zamišljamo i vidimo kao neku vrstu pukotine kroz koju možemo stupiti u projektovano polje, koje nije ni prostor ni misao, već mnoštvo slika, fragmenata.

'zajedničko polje' jeste imaginarno polje, gde 'polje/field' definiše nove uslove za arhitekturu, modifikacije i transformacije.

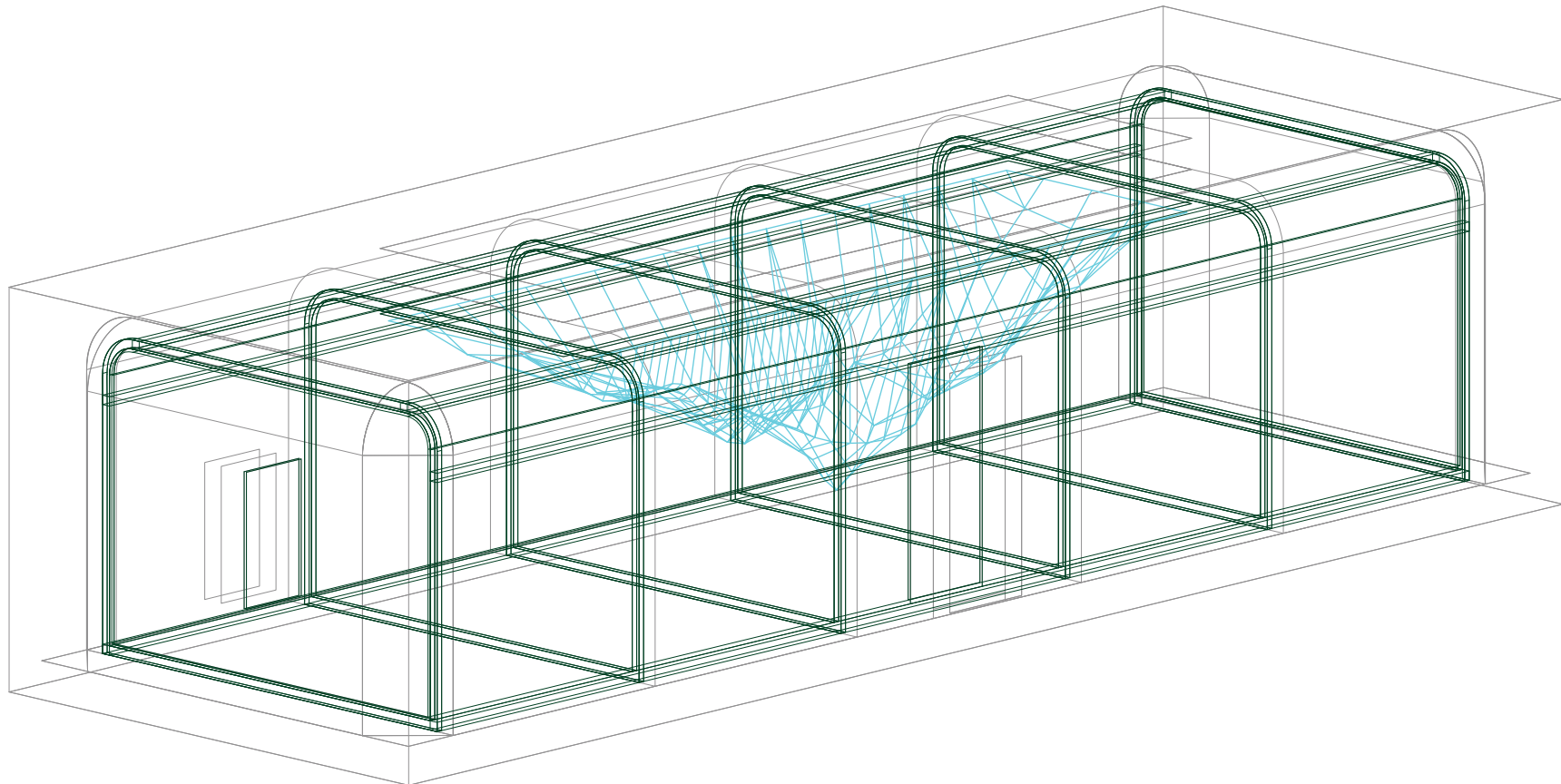

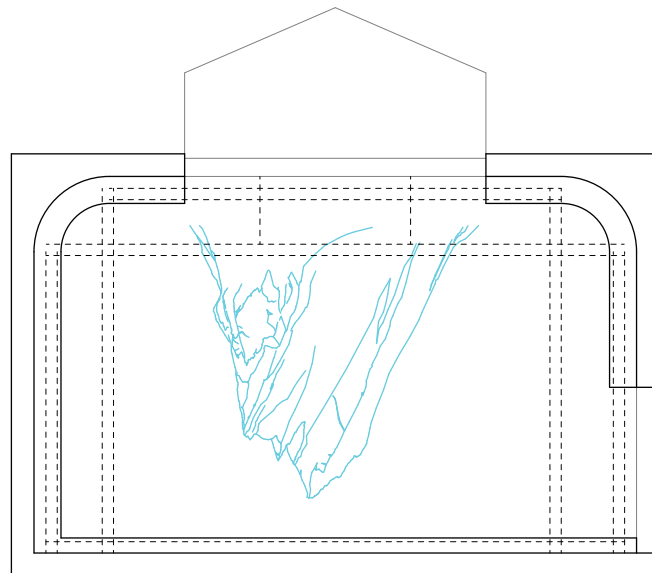
'zajedničko polje' kao pejzaž.

to su manipulirani virtualni pejzaži, koji postoje u odnosu na prazninu prirodnog pejzaža, kao sama definicija pejzaža kao pozadine, scene i scenarija, ali istovremeno i konstrukcije - pejzaž u okviru drugog pejzaža.

Iako nije isto, 'polje/field' je jedno. / even if it is not all the same, the field is one.

To je stanje izvan 'mogućnosti' grada i prirode.

Ostrvo kao utopija i imaginarno mesto 'idealnog društva', ali više od toga ono je uvek heterotopija u kolektivnom imaginarnom. Ono što je za Fukoa bio brod, za nas je ostrvo- 'komad plivajućeg prostora, mesto bez mesta, koje živi samo za sebe, koje je zatvoreno u sebe'. Posebna udobnost je na vodi uzrokovana neizvesnošću: tlo pod nogama se i nema i ima. Komad plivajućeg prostora, mesto između voda – mora i kiše.

Ostrvo postaje 'pustinja vode'.
Po Virliou ostrvo je 'osvetljena budućnost gde se otkrivanje i destrukcija stvaraju_razvijaju na istom mestu'.

To je san o plovidbi ali i potonuću.
Ono je ruina i fragment, i kao takvo totalitet /izgubljeni i/ili obećani.

